

Tuần Báo Vô Vi

28 tháng 4 năm 2013

Số 131

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Mỗi Tấm Hình Là
Một Câu Chuyện
- Hướng Tâm
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Chơn lý là gì ?
- 2) Ánh sáng là gì ?
- 3) Người tu cần ý thức rõ rệt giữa Trời và người không ?
- 4) Chuyện nào là chuyện của chính mình ?
- 5) Những người thích người này không thích người khác thì sao ?
- 6) Được làm người là đã sung sướng rồi sao lại còn ảm ức ?
- 7) Làm việc đạo nên dùng cá tánh hay không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 28 tháng 6 năm 1995 1) Hỏi : Chơn lý là gì ? Đáp : Thừa chơn lý là một luồng điện tròn vo không dư không thiếu, chuyển chạy khắp cả càn khôn vũ trụ, không màu, không sắc, không tâm, không sửa đổi và tràn đầy ánh sáng ban chiếu khắp nơi nơi, thể gian gọi là tình Trời cao đẹp, chỉ có cứu chứ không hại. Người tu muốn nắm trọn tình Trời, biến thể của nó là thờ cúng và lợi dụng, tự làm mất căn bản của tình người, mưu mô lường gạt lẫn nhau và tự hại mình, đến lúc chết tâm không dứt khoát, vẩn vương trong cảnh luân hồi lục đạo, làm thú vật tập tành chút ít hạnh hy sinh, xác thú phụng dưỡng nhơn sinh mà tiến hóa, cực kỳ đau khổ! Kệ: Trí không khai triển khó Nam Mô Tham dục cực thân tạo nắm mờ Cực nhọc chôn thân trong cõi tạm Hồn không trọn thức khó mà vô.	Ngày 29 tháng 6 năm 1995 2) Hỏi : Ánh sáng là gì ? Đáp : Thừa ánh sáng là sự phát hiện tự nhiên và hồn nhiên, nó là trường cửu và bất diệt có sẵn trong tâm thức của vạn linh tại thế, cấu thành chiều hướng phát triển của vũ trụ quang. Cho nên hướng thượng là bất diệt, hướng hạ là phá hoại và tiêu hao, trí không sáng tâm không minh, tuệ giác không phát triển, giới hạn trong sự mê chấp lầm than. Kệ: Không tu không tiến vẩn luận bàn Thiếu trí không minh sống khó an Bệnh tật nan y nạn nạn tai Gia đình không ổn vẩn cơ hàn.
Ngày 30 tháng 6 năm 1995 3) Hỏi : Người tu cần ý thức rõ rệt giữa Trời và người không ? Đáp : Thừa rất cần lưu ý mỗi vị trí khác nhau như: - Trời là thanh nhẹ vô cùng - Người ôm xác phàm thì phải gánh vác, nhịn nhục để tự giải tỏa nghiệp duyên của chính mình, thì mới có cơ hội thanh nhẹ được, dứt khoát thất tình lục dục nhơn duyên, thì sẽ càng được thanh nhẹ và rõ rệt hơn, nhân nào quả nấy không sai. Kệ: Dấn thân tự tiến tiến phân hoài Khổ hạnh bình tâm tự sửa sai Tiến hóa không ngừng trong ý thức Càn khôn vũ trụ rõ thanh đài.	Ngày 1 tháng 7 năm 1995 4) Hỏi : Chuyện nào là chuyện của chính mình ? Đáp : Thừa chuyện nhịn nhục và sửa mình là chuyện của chính mình. Có sửa mình thì sẽ có cơ hội phục vụ. Còn ngược lại thì chỉ có tiêu hao và phá hoại thôi. Từ gia đình cho đến xã hội cũng không nhờ được. Kệ: Lòng vòng tạo khổ chẳng ra chi Mê loạn tâm không ứng kịp kỳ Trì trệ trong vòng quy lực đạo Tham dâm khó khổ tạo đề thi.

<i>Ngày 2 tháng 7 năm 1995</i> 5) Hỏi : Những người thích người này không thích người khác thì sao ? Đáp : Những người còn thích người này không thích người khác, là bản chất keo kiệt của người chưa tự tháo gỡ được, mức tiến thanh nhẹ hướng về Vô Vi đang bị dậm chân tại chỗ, thường hay phê bình và chỉ trích người mà không hiểu lấy chính mình. Kệ: Tâm thức không lành muốn tiến nhanh Bôn ba lận đận chẳng hòa thanh Chạy tông chạy tộc không đường lối Khó hội chung vui khó thực hành.	<i>Ngày 3 tháng 7 năm 1995</i> 6) Hỏi : Được làm người là đã sung sướng rồi sao lại còn ảm ức ? Đáp : Thừa làm người chưa biết được vị trí của chơn tâm lúc nào cũng còn ảm ức từ việc nhỏ cho đến việc lớn, khó tu khó tiến, khó yên cõi lòng. Kệ: Suốt đời chẳng được thông dong tiến Khó khổ trong tâm tự cảm phiền Ác ý không thành tâm loạn động Mưu mô đủ thứ chẳng còn yên.
<i>Ngày 4 tháng 7 năm 1995</i> 7) Hỏi : Làm việc đạo nên dùng cá tánh hay không ? Đáp : Thừa làm việc đạo không dùng cá tánh lo âu và sanh chuyện, phải hướng theo nguyên lý của Trời Đất mà hành sự, thì việc làm mới tốt được. Nói sao làm vậy, một lòng một dạ, thì mới có cơ hội cống hiến cho quần sanh. Kệ: Tâm thành mọi việc đều thành quý Khai triển tâm linh thức hợp thì Phật pháp vun bồi tâm chẳng thức Tham thiền nhập định mới quy y.	

THIỆN

Qua những chuỗi ngày vật lộn với đời, ai ai cũng mệt mỏi muốn có được giờ giấc nghỉ ngơi và thoải mái, nhưng không sao gặp được pháp tốt để hành triển. Bắt buộc phải hướng tâm về tiền, tình, duyên, nghiệp, bị giày xéo tâm can mang bệnh mà không lối thoát.

Trang sử động loạn đã và đang bước qua với thiên cơ biến chuyển cực khổ vô cùng. Con người bắt đầu mới tìm đến nguyên lý sanh tồn của Trời Đất, mới cảm thức được ồn ào ào rồi đâu cũng sẽ về đây, nhiên hậu mới cảm thức được trật tự của chính mình hòa hợp với Trời Đất là quý giá, mới bằng lòng tìm một lối thoát cho chính mình, tức là Tu. Tu sửa trong trật tự, tự đặt đến thanh tịnh, chỉ có thiện mới đạt được sự quân bình và giác tâm, phát triển huyền bí của nội tâm.

Cơ hội này có một không hai là mang xác làm người, khối óc sống động vô cùng. Trí tâm thanh nhẹ nhờ dứt khoát được chủ kiến, thành tâm tu thiện là sẽ tự giải được nghiệp tâm. Bằng lòng co lười rằng kẻ rằng niệm Phật cho đến lúc khai mở được điển tâm. Trung tim bộ đầu, khí tinh trụ, điển tâm xuất phát hòa hợp với tinh ba của vũ trụ thì phần hồn càng thức giác được sự huyền vi của Trời Đất mà hành triển, thì tâm lẫn thân sẽ được bình an. Hòa hợp với nguyên khí của Trời Đất, thì âm thanh sẽ được dung hòa và truyền cảm. Chỉ có thiện đúng pháp khứ trước lưu thanh thì mới đạt được điểm tốt của Trời Đất mà hành sự. Tận độ quần sanh, qua những lời chân thật đã tự đặt. Chỉ có thiện mới hội tụ được điển, chỉ có điển thì mới hòa hợp với điển giới, phát triển siêu thức của hành giả, hội nhập với từ quang diệu thanh của đấng Đại Bi toàn năng, bằng lòng dẫn thân phục vụ quần sanh, dẫn tiến tâm linh phát triển đến vô cùng – không biên giới, không giới hạn, thật sự thực hiện tình thương và đạo đức.

Duyên may mới được nghe qua pháp tu thiện tự thức là Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, một pháp thích ứng cho tất cả mọi pháp, chỉ có thực hành sẽ được đến nơi tươi sáng của Trời

Đất.

Cuộc Sống

*Cuộc sống điều linh chỉ lự phiền
Học thiên tâm giác sống an yên
Minh tâm kiến tánh duyên Trời Phật
Quả vị chơn hành pháp pháp xuyên.*

TRỰC GIÁC ĐIỂN GIỚI

Khi hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp một thời gian từ sáu đến chín năm liên tục thì sẽ cảm thấy trì nặng giữa trung tâm hai chơn mày, ấy là hai luồng điển hội tụ từ pháp Soi Hồn. Lúc ấy cái nhìn của hành giả đứng đắn và trực giác bắt đầu liên hệ với điển giới thanh không, nhắm mắt nhìn và hiểu lớn rộng hơn xưa. Pháp Soi Hồn rất hữu ích để tập trung tinh khí thần như tinh hóa khí, khí hóa thần, thần hườn hư. Luồng điển dứt khoát ấy sẽ liên hệ với tinh ba của vũ trụ. Hành giả sẽ bắt đầu cảm thức được hai đường tiến hóa, thay vì chỉ thấy một chiều và hướng ngoại lúc hành giả chưa hành pháp lý. Đời đạo song tu. Đời thì thể xác được an khang, đạo thì phần hồn càng ngày càng sáng suốt và dễ dứt khoát bất cứ việc gì xảy đến.

Pháp Luân Thường Chuyển sẽ hóa giải tất cả sự trước ô của cơ tạng, giải ra từ đại tiện và tiểu tiện. Khi nguyên khí dồi dào thì thể xác sẽ được mạnh khỏe.

Thiên định là các giới bên trong, qua Soi Hồn và Pháp Luân Thường Chuyển, hợp nhất nhập định, nhiên hậu mới xuất hồn được. Trong lúc xuất hồn, hòa hợp với điển giới, trực giác bén nhạy và phát triển, từ đó sẽ sửa mình chín chắn¹ và đang hoàng hơn xưa, được đi xe hai bánh thay vì một bánh gọi là đời đạo song tu.

Sửa mình trong trực giác, khỏe mạnh vui với đời, tâm thức dũng mãnh tiến hóa trên đường đạo, dẫn thân thực hành trong điển giới tâm linh, càng ngày sẽ càng rõ rệt và sáng suốt. Thấy rõ đời là giả tạm,

¹ Chín chắn: Cân trọng, cân nhắc kỹ càng, không nông nổi.

chơi vui một kiếp rồi thăng tiến, hòa hợp với tình Trời mà tiến, vượt xuyên mọi trở ngại. Tình thương và đạo đức thật sự phát triển, cảm thức sự thanh nhẹ của Trời Phật siêu diệu trong tâm thức, ăn năn sám hối sự lỗi lầm của quá trình, thực hành quy một cùng Trời Đất. Cảm thức được thế gian đô thị giả, quán thông mọi chiều cũng sẽ quy không, trực giác

một đường tu tiến, giải bỏ tất cả sự buồn phiền trong nội tâm, an vui và thanh tịnh.

(còn tiếp)

(Nguyên Lý Tận Độ -- 1997)

Bài Học Chữ Lễ

Khoảng đầu tháng 5, năm 2006, Thiền Viện Nhân Hòa đã làm lễ kỷ niệm 20 năm ngày thành lập Thiền Viện dưới sự chủ tọa của Đức Thầy và với sự tham dự của nhiều bạn đạo đến từ các tiểu bang ở Hoa Kỳ và Gia Nã Đại. Đây là lần cuối cùng Đức Thầy đến Thiền Viện Nhân Hòa. Nhìn tấm hình thân thương của Đức Thầy mới ngày nào mà tôi cứ tưởng chừng như là Thầy vẫn còn hiện diện đâu đó ở trên thế gian này. Tấm hình này đã làm tôi nhớ lại về một câu chuyện 10 năm trước đó.

Năm 1996, nhân dịp lễ kỷ niệm 10 thành lập Thiền Viện Nhân Hòa, Đức Thầy đã chấp thuận lời mời của Ban Chấp Hành Hội Ái Hữu Vô Vi Washington đến chủ tọa buổi lễ. Thông thường, trong các chuyến đi hoằng pháp ở miền Tây Hoa Kỳ, Gia Nã Đại, Đức Thầy thường đến thành phố Vancouver B.C. của Gia Nã Đại trước và sau đó, Đức Thầy cùng phái đoàn xuôi Nam đến các thiền viện như TV Nhân Hòa ở Olympia, tiểu bang Washington, TV Hai Không ở Oroville, phía Bắc

tiểu bang California và cuối cùng là TV Vĩ Kiên ở Arrow Head, phía Nam California.

Khi Đức Thầy đến Vancouver B.C., tôi được Ban Chấp Hành cử đi đón Đức Thầy xuống Thiền Viện Nhân Hòa. Từ Olympia lên Vancouver B.C., phía Bắc, khoảng 200 miles (320 km) và lái xe khoảng 3 tiếng rưỡi đồng hồ. Tôi đến Vancouver B.C. hôm thứ bảy và ở lại tại thiền đường Vancouver của anh Vương Thanh Sơn. Lúc đó, thì Đức Thầy đang ở tại chung cư vừa mới mua của một bạn đạo người gốc Ấn Độ dành riêng cho Thầy. Sáng hôm sau, chủ nhật, Đức Thầy đến thiền đường Vancouver được các bác lớn tuổi và các bạn đạo trong thiền đường ân cần tiếp đón và sau đó mọi người ngồi xuống chung quanh Đức Thầy để được lắng nghe tiếng nói thân thương và những lời giảng dạy siêu diệu của Người. Đức Thầy cũng dành thì giờ cho mọi người vấn đạo với Đức Thầy.

Tôi ngồi lắng nghe say mê, và cuối cùng khi gần xong buổi họp mặt, Đức Thầy quay qua bác Thiên Tứ, mẹ anh Sơn, hỏi là Đức Thầy sẽ xuống TV

Nhẫn Hòa bằng cách nào. Bác Tứ lúc đó quay sang hỏi tôi là sao con không trình cho Thầy. Lúc đó, tôi mới giật mình, hoảng sợ, tự trách mình quá vô ý nên liền vội vàng quỳ xuống và thưa với Đức Thầy là Ban Chấp Hành đã cử con lên đây để đón Thầy xuống TV Nhẫn Hòa. Đức Thầy nghe xong với gương mặt hiền từ Người chỉ nói là phải đoàn của Đức Thầy cũng có vài người cộng thêm hành lý thì làm sao đủ chỗ, do đó bạn đạo đã mượn một chiếc xe Cadillac, tám máy lớn để Đức Thầy đi đường trường cho êm. Mặc dù tôi đã trình xong với Đức Thầy và Người cũng không hỏi gì thêm nhưng lòng tôi rất là áy náy và tự trách mình quá thất lễ đối với Đức Thầy khi đến Vancouver B.C. mà không trình lên Đức Thầy sớm hơn về việc của mình.

Chương trình dự định là Đức Thầy sẽ rời Vancouver ngày thứ ba, cho nên ngày thứ hai đầu tuần, bạn đạo địa phương bạn đi làm, chỉ có mình tôi là rảnh rỗi nên xin được tới chỗ chung cư Đức Thầy ở để gặp Thầy. Tôi đến sau buổi ăn trưa và lúc đó thì Đức Thầy đã đi nghỉ trưa cho nên tôi ngồi chờ đợi và nói chuyện với chị Tuyết, vợ anh Trọn, ở thành phố Bellingham, Washington. Chị được ở đó để lo việc ăn uống cho Đức Thầy ở Vancouver B.C. Sau khi thức dậy, Đức Thầy đi xuống tắm ở hồ bơi của chung cư. Chị Tuyết nói tôi đi xuống tắm chung với Đức Thầy luôn. Nghe vậy tôi rất mừng và đi xuống hồ bơi với Đức Thầy.

Khi xuống hồ bơi, tôi thấy Đức Thầy vừa đứng tắm, hai tay quạt nước tới phía trước. Đây là cách Đức Thầy thường hay làm mỗi khi đi tắm ở hồ bơi. Khi Đức Thầy nói làm trong khoảng một thời gian nhất định nào đó thì Người sẽ làm đúng như vậy, không sớm, không muộn và không bao giờ thay đổi. Đức Thầy nói là cách này sẽ giúp cho tim được khỏe hơn.

Thông thường, mỗi khi gặp Đức Thầy tôi chỉ thích được nhìn Thầy, thích nghe lời Thầy nói, giảng, hoặc trả lời các câu vấn đạo của bạn đạo, chứ ít khi nào đặt câu hỏi. Có lẽ vì tôi không biết cách nói chuyện hay gợi chuyện, nhưng lý do chính có lẽ là vì những gì Đức Thầy đã giảng và giảng quá nhiều mà tôi còn chưa thấu triệt hết một phần nhỏ nào những lời chân lý đó, thì cho dù có hỏi thêm nữa nhưng nếu tôi không chịu cố gắng thực hành thì cũng không có lợi gì thêm cho phần tâm linh của mình mà còn có thể mang tội với Đức Thầy, vì hỏi mà không hành. Nhưng lần này, vì câu chuyện hôm qua cho nên tôi đã tới gần để thưa chuyện cùng Người.

Trong khi tay quạt nước, Đức Thầy cứ nhìn tôi như chờ đợi một việc gì đó. Với ánh mắt nhìn của Đức Thầy, và sẵn với tâm tư áy náy về sự thất lễ của mình ngày hôm qua, cho nên tôi đến gần Đức Thầy và thưa: “Con xin Thầy tha lỗi cho con vì đã không đến trình sớm với Thầy về việc đến đón Thầy xuống TV Nhẫn Hòa”. Tôi chỉ nói được có bấy nhiêu lời đó thôi và mong chờ sự la rầy của Đức Thầy. Tôi mong chờ là vì chỉ có sự la rầy của Đức Thầy mới giúp tôi bỏ được sự áy náy trong lòng mình. Nhưng Đức Thầy không la rầy và với ánh mắt từ bi nhưng không kém phần nghiêm nghị, Người đã ôn tồn chỉ nói ngắn gọn có một câu: **“Trời Phật Cũng Còn Phải Giữ Lễ Nửa Đó Con”**. Tôi xin được tô đậm câu nói của Đức Thầy để nói lên cảm xúc của tôi lúc đó, vì khi nghe xong câu nói của Đức Thầy, toàn thân tôi rung động, nổi da gà, vừa mừng, vừa sợ.

Mừng, là vì qua câu nói tôi nghĩ Đức Thầy đã tha lỗi cho tôi. Sợ, là vì khi còn nhỏ đi học được dạy là: “Tiên học Lễ, Hậu học Văn”, tức là lúc nào mình cũng phải giữ lễ với người lớn tuổi hơn mình và chỉ hiểu vậy thôi. Lúc còn tại thế Đức Thầy thường hay kể là trên Thiên Đình chữ Lễ rất là nghiêm, bất cứ các vị Tiên, Phật mà không giữ đúng dù chỉ có thoáng qua ý không thôi cũng có thể bị đọa xuống trần như thường. Nghe kể như vậy và lúc đó được Đức Thầy dạy cho một câu ngắn gọn và siêu diệu thì với một người tâm trần còn ngu muội như tôi nếu vì vô tình và vô minh làm những chuyện thất lễ, bất kính với Đức Thầy thì làm sao mà tôi không lo sợ cho được.

Kính thưa Đức Thầy, qua chương trình “Mỗi Tắm Hình Là Một Câu Chuyện” con xin được ghi lại cảm nghĩ của con để nhớ lại bài học chữ Lễ Thầy ban và công ơn Thầy dạy dỗ. Dù câu chuyện đã gần 17 năm qua, lúc nào con cũng nhớ và cố gắng hơn, nhưng con không biết là mình có đạt được một chút nào hay không. Con xin Thầy tha lỗi nếu con chưa học xong bài học Thầy ban, tuy nhiên, trong lòng con lúc nào cũng cố gắng giữ chữ Lễ với Thầy vì với con Thầy là một Minh Sư, cũng là một Nghiêm Phụ và là một Từ Mẫu đã ân cần dạy bảo, dẫn dắt, và thương yêu diu tiên con từng bước một trên con đường trở về Nguồn Cội.

Kính Thương và Nhớ Thầy,

Con,

Nguyễn Hữu Lâm

Portland, Oregon, ngày 22 tháng 4 năm 2013.

Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho ông Trần Dáy là bạn đạo cự ngụ tại Tulsa, Oklahoma, là ông của bạn đạo Nguyễn Công Tuất và Phạm Thị Xuân Liễu (Cam Ranh, Khánh Hòa), mất lúc 8h25 ngày 23/04/2013 dương lịch tại Cam Ranh, Khánh Hòa, Việt Nam. Hướng thọ 84 tuổi được siêu thăng theo hạnh nguyện.

Cảm ơn quý bạn đạo.

Tâm Sự với Đức Thầy

Vấn Đạo trong tuần lễ: 27 - 6 -1995

Thiền đường Culver City, California

Anh Khương Bửu Võ:

Hỏi: Thưa Thầy, Thầy đáp "...chẳng cần và chẳng thích,..." trong câu hỏi "Nghệp quả của con người bị bám vào nơi nào ?" Vậy mình làm thế nào để chẳng còn cần hay còn thích nữa ?

Đáp: Thích tiến hóa đào sâu tâm đạo, cuối cùng sẽ không còn thích và vớ chuyện đời nữa. Chăm chỉ thích tiến hóa về phần hồn thì không còn thích chuyện đời nữa. Đào sâu tâm đạo là đường hướng tiến về thiên quốc. Ngược lại, đào đất chỉ có chôn thân mà thôi.

Anh Trần Việt Bắc:

Hỏi: Theo PLVVKHHBPP "Thiền" là gì, và mục đích của Thiền là gì? Xin Thầy minh giải.

Đáp: Thiền là tự tạo sự quân bình tâm thức từ khối óc cho đến cơ tạng. Thiền nhiều tâm đời sẽ phẳng lặng, trí sẽ sáng tâm sẽ minh.

Thiền Viện Nhẫn Hòa, Washington State

Anh Nguyễn Trí Vượng:

Hỏi: Thưa Thầy, vấn đề copyright (giữ bản quyền) của LED weekly nhằm mục đích giới hạn việc trích dịch vô trật tự hay là giới hạn việc phổ biến.

Đáp: VôViLED muốn giữ tài liệu quý báu cho những người kế tiếp. Cần giữ bản quyền để ngừa những người gian manh bóp méo sự thật và vụ lợi cá nhân. Muốn phổ hóa cho quần sanh thì phải cần trật tự và rõ rệt.

Thiền đường Giao Liên, Australia

Hỏi: Tại sao có hiện tượng gọi là linh hồn mờ cõi? Linh hồn mờ cõi là gì? Tại sao họ lại vẫn vương lộn tại thế?

Đáp: Những linh hồn mờ cõi tục gọi là cô hồn. Vì lúc sống bất hiếu với cha mẹ, tánh tình phản trắc, không hiểu luân lý đạo mầu, khi chết lạnh lẽo và cô đơn, thuộc về loại âm binh vô tổ chức, thường hay nhập xác vào người mê tín dị đoan.

Hỏi: Người tu Vô Vi làm thế nào biết được mình sẽ được giải thoát luân hồi sau khi chết?

Đáp: Người tu Vô Vi muốn biết là mình sẽ giải thoát thì lúc sống hành pháp đứng đắn, thương yêu chính mình và công hiến hạnh đức tốt đẹp cho mọi nơi mọi giới. Lúc sống cảm thấy tâm thân nhẹ nhàng, lúc thiền gặp bình an và thoải mái, chứng minh hồn đang khai triển hướng về cõi thanh nhẹ, chăm chỉ mà tu thì sẽ chứng minh được tự mình đang xây dựng trong đường lối thanh nhẹ và hướng về thanh tịnh mà tu, chứng minh hồn đã tự giải

nghiệp lần lần. Người tu cương quyết thực hành thì Phật sẽ chứng cho tam liêu là vậy. Tam liêu là thượng, trung, hạ khai thông, chứng minh ta đang ở trong hành trình tiến hóa vô cùng tận, khai tâm mở trí, tức là có đất dung thân ở tương lai, đời cũng như đạo sẽ được sống bình an.

Hỏi: Trong trường hợp vô tình làm hại mạng người, làm sao để giải oan nghiệp cho người đó và cho chính mình?

Đáp: Hại người là trí chưa mở, hướng về cõi âm, chỉ biết ăn thua mà thôi. Nếu chịu tu tự khai sáng tâm hồn, đó là cơ hội tự gỡ rối cho chính mình, từ bi sẽ rộng lượng cứu rỗi những phần hồn vô minh tạo loạn. Người tu không biết đến phần hồn thì rất dễ tạo loạn, hại người mà không hay, tưởng lầm là mình đã sáng suốt. Luật nhơn quả sẽ trừng trị những phần tử tự hại mình và hại người, áp dụng lý thuyết vô luân, nghịch Trời Phật, tự giam hãm mình trong cõi âm u, không lối thoát.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 15 tháng 3 năm 1975

Tứ thông bát đạt thông kinh kệ
Minh lý điển quang xét trở về
Tịch mịch thâm tình tâm tự giác
Nguyên căn pháp lý tiến tương kê

Tu theo chơn lý về quê
Tu theo thể sự sa mê cõi trần
Nguyên căn mỗi phước mỗi phần
Trần gian tạm cảnh ta lần sửa sai
Tham sanh nhục dục tranh tài
Chung quy hủy hoại thân ngài không hay
Phong cho chức tước làm thầy
Ngày đêm bất ổn thân đầy lấy thân
Bỏ quên nguyên số cao tăng
Bất minh chánh lý bần thần thở than
Kêu trời trợ giúp chàng nàng
Trời đâu chẳng thấy thấy đàng nghịch thân
Tu hành phải luyện chuyên cần
Tứ thông bát đạt tự lần tiến tu
Thông minh dẹp lối khờ ngu
Miệng không lý luận dự trừ sửa sai
Hiếu ta thấu hiểu bên ngoài
Trường trai diệt dục dồi mãi sửa tâm
Vô Vi pháp lý chẳng tầm
Từ không mà có tự tâm tự đi
Thực hành bình thản khỏi suy
Tiến trong đà tiến tự ghi tiến hòa.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Một (tiếp theo)

ĐẠO CUNG NGỌC HƯ LẦN THỨ BA NGHE ĐỨC
NGUYÊN THỦY THIÊN TÔN THUYẾT PHÁP CÙNG
LẠY CHÀO ĐỨC HUYỀN HUYỀN THƯỢNG NHÂN

LỜI GIẢNG CHUNG

...

Cho nên dẹp cái khối óc dị biệt, kì thị mà trở về chơn giác! Chúng ta vốn vô tư, sanh ra vốn vô tư, không có gì hết, mà bây giờ chúng ta nhét cả bộ đầu rác, một đầu sân si, một đầu hơn thua mà quên căn bản của chính mình. Bây giờ chúng ta có cơ hội trở về với căn bản và sử dụng khả năng sẵn có của chính mình, cái nào mình hơn? Cái nào quý hơn? Cho nên các bạn đây mới ở ngày thứ nhì thôi, rồi qua ngày thứ ba, tâm hồn nó thay đổi rồi, thấy nó không lớn không nhỏ rồi huê cả làng, vui hưởng một cái niềm tin sẵn có và khai thác những cái gì mình có để tiến, không bị lệ thuộc nữa, vui hòa với tất cả, thấy mình vui rồi, mà vui mình làm nhiều? Trở về với thanh nhẹ, trở về với sáng suốt, trở về với gia đình, ảnh hưởng những người xung quanh mình. Đó là như vậy, học để đạt tới sáng suốt, học để có một trình độ để trao đổi bất cứ người nào để tiếp tục học nữa, làm cho mảnh đất này càng ngày càng vui hòa và tốt đẹp hơn xưa. Ai gặp mình thấy mặt mày cũng hớn hở và tâm mình nhìn mọi người là mình, tâm mình nhìn tất cả cây cối là mình, tâm mình nhìn càn khôn vũ trụ là mình, sướng quá... định liền! Rồi bây giờ nhiều người đã xưng cha cũng là mình nữa, định liền! Người đó xưng thầy cũng là mình nữa, định liền! Trong bầu không khí thương yêu và tha thứ, còn thấy khác biệt đâu có định được, còn động mà! Nhìn người ta mà suy nghĩ người này tà thì tà hết trơn. Đó là động, đánh lộn

rầm rầm rồi rồi cuộc mới thâu được kết quả. Rồi có người nói niệm Phật, niệm Phật rồi tùm lum hết rồi cũng là không có kết quả. Mình đóng cửa rồi mà tới cơn nguy khốn, rồi mình thả lỏng... hòa, để mà học cái đó là cái gì? Cũng như vô phòng thí nghiệm mà cái tâm mình không hòa để tìm món này món nọ, để phân chia món này món nọ, để tiến lên, sắp đặt cho nó có trật tự thì làm sao mà có kết quả được. Ngày hôm nay các bạn cũng bước vô trong phòng thí nghiệm, đúng lúc, học hỏi, mình giải rồi tự thức, rất rõ ràng. Cho nên bữa đầu hơi có lộn xộn, bữa nay bắt đầu bữa thứ nhì thì các bạn sẽ thấy lần lần cái công cao ngạo mạn của mọi người và cái sự tăm tối của mọi người nó sẽ từ từ biến mất, không còn nữa! Có người nói tôi thấy Trời Phật rồi, ông cha tôi chưa thấy Trời Phật. Đó, là làm ngăn cái tâm mình và mình không tiến nữa, thì mình đồng hạng xuống, mình học để mình coi như thế nào? Tại sao nó xưng ông cha rồi nó vận dụng mọi khả năng sống chung với mình, nói giỡn, nói cợt với mình rồi mới đem ra chơn lí, chớ không phải giỡn cợt rồi thôi. Rồi hỏi chớ mình làm được cái đó không? Mình chưa! Bạn nhẹ dạ về địa phương nghe người này nói đó là tà nhưng mà tôi đâu cần kiểm tà làm chi? Tôi kiểm chơn, chơn gì? Kiểm tôi! Kiểm sự sáng suốt của tôi, vận dụng sự sáng suốt của tôi mà đã thấy rõ sự sáng suốt của tôi với càn khôn vũ trụ là một tôi mới cứu được tôi và cứu tất cả. Thành ra mọi khía cạnh nào tôi cũng phải học hết, phải tự học, gìn để học, vui để học, ráng rồi phải nhận lại những gì người ta nói để mình học, chớ người ta nói một chiều không.

Người ta nói mình phải học, bởi vì cha giận nói vậy, thì có lúc tôi phải nói vậy để tui con trách móc, rồi tôi phải nhận đây là lỗi của cha. Tại sao phải làm như vậy? Người ta sáng suốt người ta phải làm như vậy, để người ta thấy rằng con người phải nhận lỗi mới có cơ hội học hỏi và tiến hóa mà con người cống cao ngạo mạn mà không chịu nhận lỗi, thì tự nhận chìm mình mà thôi! Tại sao phải xin lỗi? Luật là luật. Cha dạy con làm như vậy mà cha làm vậy thì cha vẫn phải ở tù, đúng không? Đó là đúng! Đúng luật nó là như vậy! Cho nên chúng ta làm cha ở thế gian, đánh con quá thái, cảnh sát nó cũng bắt bỏ tù, quyền làm cha dạy dỗ, được quyền dạy dỗ mà làm quá là phải ở tù, mà cha Trời cũng vậy, làm quá là cũng phải bị ở tù, Phật cũng vậy, Tiên cũng vậy, vì tất cả đều có luật. Mà nhơn gian con người đã mang cái xác này là ôm tất cả trọn bộ luật xuống thế gian mà không biết đọc luật, và không thực hành đúng luật thành ra bị lệ thuộc, người ta mà ôm tất cả bộ luật mà chúng ta ngồi thiền, chúng ta khai thông rồi chúng ta nhìn thấy bộ luật ở trong đó rồi, chúng ta đâu dám làm vậy nữa. Càng ngày càng sửa thì nó càng tươi tắn, vui vẻ, hòa đẹp. Có nhiều người tu thiền nữa chừng nói: “Thôi, tôi không cần thiền, tôi chỉ giữ pháp tâm thôi!” Pháp tâm ở đâu? Nói tôi không cần chỉ có pháp tâm đủ rồi! Cần ăn, cần ở, cần mặc, cần mượn xác để suy tư, cần mượn xác để hưởng ngũ vị, mà nói tôi không cần thân pháp! Cái đó là cái lỗi lầm! Thân với tâm phải đi một lượt, đi đôi nó mới là đúng. Cho nên xây dựng tiến hóa nó phải như vậy, luật là luật, không có thể bỏ được, khi tôi bắt được cái tâm rồi tôi không cần ai hết, cái đó là sai rồi, tự mình hành hạ mình, tự mình cô lập mình và mình không có tiến. Cho nên cái Vô Vi phải học đa dạng, phải hạ mình học nhiều, cho nên ma quỷ nó tới nó thị oai với mình mà mình từ tâm học hỏi thì ma quỷ cũng thành ra người hiền, không cần phải chửi mắng, không cần phải đánh đập, Vô Vi là nhẫn nhục để học hỏi, nhưng mà chúng ta có pháp, pháp đó là luật để đánh đổ tất cả những gì suy yếu trong nội thức, ô trược mà trở về với thanh nhẹ. Phải nhớ nắm cái pháp, không nắm cái pháp là nguy hiểm. Nhiều người nói tôi nắm được cái tâm pháp rồi tôi không có sợ nguy hiểm. Cái tâm pháp nó vốn rộng vô cùng, trong không mà có, trong có mà không, bất cứ giờ phút nào, cũng có thể tà pháp xâm chiếm, nếu thiếu dũng cơ thể không yên, tâm tạng không mở mà xưng tâm pháp rồi có ngày nào đó nó cuốn cuồng theo dòng sông, rồi khổ biết là bao nhiêu! Đi một vòng đó rồi chừng nào mới trở lại,

cho nên nhiều người tu Vô Vi đạt thấy thông minh rồi trở lại với một phần sáng suốt nhưng mà chưa thấy Tiên Phật, đã buồn rồi, sử dụng cái khả năng sẵn có của chính mình là sự sáng suốt này rồi đi phổ hóa mà quên tất cả, chứng minh là không có Phật, không có Tiên, không có Trời, không có ai hết, chỉ có tôi thôi! Cái đó còn bị kẹt nữa! Cho nên trên đường tu chúng ta phải học hỏi rất nhiều, chư Tiên, chư Phật đã thành đạo và chứng minh cho chúng ta thấy đường đi, nước bước mà nếu chúng ta tự thị và khừ bỏ tất cả những gì mà lấy một chút thông minh sáng suốt chèn ép mình chớ không phải giúp đỡ thiên hạ, mình chèn là không có rồi tự nhiên là chèn ép mình. Như hồi xưa xưa đâu có những cái thứ cái loại lưu manh phản trắc nhiều như vậy mà bây giờ sự lưu manh phản trắc nhiều lắm. Nó là lưu manh, kẻ lưu manh, tự làm lưu manh là tự phản trắc lấy nó. Người ta thấy hết rồi, thấy rõ chỗ đó không? Mà nó còn chưa chịu ăn năn nữa! Hồi xưa không có cái luật đó. Hồi xưa đi tu khổ lắm! Hễ bước vô trong cái trật tự, bước vô trong cái kỉ luật rồi từ đó tiến, mới tháo gỡ được cũng như cái hỏa tiễn, lên một bậc thì bỏ một cái vỏ, lên một bậc thì bỏ một cái vỏ trần trụi. Cho nên đừng có cống cao ngạo mạn mà tự hại lấy mình, luật thì cái đó ôm luật mà không xài thì luật sẽ giết nó. Cho nên tất cả phải hiểu rằng chúng ta đang ôm luật, chúng ta phải tận dụng luật và đi đúng luật thì chúng ta không bị nữa. Có bộ đầu là có trời, có hạ giới là phải có âm phủ, có trung giới thì có nơi làm việc của cả càn khôn, thượng trung hạ trong thể xác, chúng ta đều có trật tự, đồng làm việc chung hết, tim gan tì phế thận, 5 bộ phận, 1250 vị tì kheo đồng làm việc mà nếu chúng ta không chịu giáo dục, không chịu chia sẻ cho những phần đó thì không bao giờ chúng ta tiến? Đã đúng và chính xác nhưt chúng ta ôm chia sẻ cho người đời mà chính ta chưa chia sẻ cho ta, không chịu tu, không chịu hành, cứ nghĩ mình là tiền kiếp là ông gì, ông gì rồi bỏ phước mình mình tiến không được. Cũng như trong căn nhà có năm người mà có một người tu mà bốn người không tu thì thấy lộn xộn rồi, mà trong thể xác chúng ta có 1250 vị tì kheo, có lục căn, lục trần, mà mình chủ nhân ông kêu gọi ở dưới nó không tu, tới giờ tu, tới giờ nghe mình triết thì nó ứng tin một chút vậy thôi, ra rồi nó bày chuyện vậy, cho nên phải niệm Phật toàn thân. Cái gì mình đốt, tuy mình gặt hái tới ngày hôm nay được là mình nhờ niệm Phật thì truy nguồn cái ý đó cho tất cả vạn linh trong tiểu thiên địa đồng niệm Phật thì nó mới đồng thanh tương ứng, đồng khí

tương cầu, nó mạnh mẽ vô cùng, hòa ái tương thân với mọi giới là bên trong nó phải lo từ giờ phút khắc nó phải tu niệm, chớ có nói tôi thành đạo rồi tôi không cần. Tôi thành đạo tôi không cần thiền, tôi bừa bãi tôi đi chơi, tự do sống với hiện tại của tôi. Nhưng mà hiện tại tôi là gì? Hiện tại đang dẫn tôi đi xuống hay là đi lên? Phải hiểu cái chỗ này! Cho nên nó rất khó khăn, người đời khối óc rất lớn có thể tiến tới vô cùng, mà rất hẹp vì tự thị và cống cao thì nó chỉ có giới hạn có bao nhiêu đó thôi, không có thêm được thì rốt cuộc cái tuổi tác nó mới trả lời nó đặt câu hỏi: “Mầy không cần lục thông, trí tuệ mầy bây giờ phát triển tới vô cùng xứng đáng là một vị Phật mà bây giờ thân thể mầy như thế này làm sao mầy cứu độ chúng sanh”, xuất phát nó hỏi lại: “Tôi không cần đại diện nữa, tôi không cứu độ chúng

sanh, tôi cứu tôi!” - “Cứu ở đâu?” “Tội tao sắp chết rồi, làm sao cứu mầy?”. Thấy không, vạn linh ở trong đó, tới cuối cùng nó lại trách, nó móc cũng như cái ông gì mà ở xứ Cộng Sản, ông nói: “Sống như tu, mà khổ như tù vậy, nói năng như lãnh tụ, tới chết mới biết mình ngu”. Không lo cho ta, không lo cho bản thân thì xứ sở không bao giờ yên, bản thân mà cũng không lo thì tiêu rồi! Tới khi cần dùng là không được. Cho nên nhiều người không hiểu, rồi học được ba mớ, rồi nói là tôi thông minh, rồi tự bán cái thông minh đó đi, rồi càng ngày mất cái thông minh và không vun bồi cái thông minh trở lại. Sự thực, chất sáng suốt để làm việc cho cộng đồng nhơn loại ở tương lai là điều cần thiết. Cho nên ngày hôm nay chúng ta lại đi tiếp.

(còn tiếp)

